
GRIMM
PEPELJUGA
DANICA RUSJAN
MARGOT

GRIMM

PEPELJUGA

PRIREDILA
NADA IVELJIĆ

ILUSTRIRALA
DANICA RUSJAN

NAŠA DJECA d.d., ZAGREB

Jednom davno neki je imućan čovjek živio sretno sa ženom i kćerkom. Na nesreću, žena se razboli. Kad je uvidjela da neće ozdraviti, pozove kćerku pa joj reče:

— Drago dijete, ja te moram ostaviti, ali ne boj se; uvijek ću se brinuti za tebe. Posadi drvce na mome grobu. Nađeš li se u bilo kakvoj nevolji, drvo će ti pomoći, samo uvijek ostani čestita i dobra.

Dočim je to rekla, sklopila je oči i umrla. Djevojka je plačući posadila stabalce na majčinom grobu. Nije ga ni trebala zalijevati vodom, toliko ga je zalijevala svojim suzama.

Snijeg je pokrio majčin grob, a kada ga je sunce dvaput otopilo i kada je stablo drugi puta zazelenjelo, otac je doveo u kuću drugu ženu.

Maćeha je imala dvije kćeri. Te su naizgled bile lijepe a u srcu opake. Nakon nekog vremena umre djevojci i otac. Maćeha i njene kćeri počele su zlo postupati sa svojom sestrom. Preselile su je u kuhinju i uzele joj haljine. Morala je teško raditi: nositi vodu, ložiti vatru, kuhati i prati, a zle sestre da joj napakoste, bacale bi leću u pepeo koji je po cije-

le dane morala prebirati iz pepela. Nije imala kreveta nego je spavala kraj ognjišta. Zato što joj je haljina bila zamazana od pepela, prozvale su je Pepeljuga.

Nakon nekog vremena kralj objavi da će prirediti plesne svečanosti koje će trajati tri dana i na kojima će kraljević izabrati sebi ženu. Sve djevojke u kraljestvu bile su pozvane na ples.

Pepeljuga je morala služiti maćehine kćerke da se što ljepše urede, a nju nisu htjele povesti pod izgovorom da nema haljinu za ples. Zlobnice su joj donijele veliku zdjelu punu leće.

— Preberi je da nijednog pokvarenog zrna ne bude u njoj, — zaprijetile su Pepeljugi.

Ona je klekla pred ognjište i počela prebirati leću. Uto su dva bijela goluba doletjela kroz prozor i spustila se pokraj zdjele.

— Pepeljugo, da ti pomognemo?

— Pomozite — zamoli ih Pepeljuga.

Nevaljalo bacite,
a dobro ostavite!

Pik, pik, pik! — počeše golubovi kljucati zrna po podu. Za četvrt sata odvojili su zdrava zrna na stranu tako da ih je Pepeljuga mogla staviti u lonac.

Idućeg jutra zlim sestrama nije bilo drago što je Pepeljuga obavila posao. Opet ih je morala uređivati i češljati, dok su one pričale o plesu i prelijepom kraljeviću koji će svakako jednu od njih dvije izabrati za ženu.

Onda mlađa reče iz samilosti:

— Pepeljugo, kad se smrači, dođi pod prozore i gledaj u dvoranu!

— Ne! — reče starija — ona će opet vaditi leću iz pljeve. A donijet ću je punu vreću. Dok sve ne prebere, neće dobiti jesti.

No čim je Pepeljuga sjela uz ognjište, dolete ona dva goluba i začas obave sav posao.

— Pepeljugo — upitahu je tada golubovi — bi li rado išla na ples?

— Rado bih — odgovori ona — ali ne mogu u ovoj prljavoj haljini.

— Idi do stabalca na grobu svoje majke, stresi ga i poželi lijepu odjeću. Otiđi na ples ali jedno zapamti: moraš se vratiti prije ponoći.

Pepeljuga ih posluša. Protrese ono stabalce govoreći:

Stresi se stabalce i na tlu
ostavi mi novu haljinu.

Tek što je to izgovorila, pred njom se stvorila raskošna srebrna haljina sa srebrnim čarapama i cipelicama. Odnijela ju je kući, oprala se i počešljala, a kad se odjenula, bila je lijepa kao ruža koju je okupala rosa.

Ispred kuće Pepeljugu je čekala kočija sa šest bijelih konja okićenih perjem. Sluge odjeveni u plavu svilu otvore joj vrata i dovezu je pred kraljev dvorac.

Kraljević je sišao pred kočiju da dočeka novu gošću. Pružio je Pepeljugi ruku i uveo je u dvoranu. Cijelu večer samo je s njom plesao misleći u sebi: Tražim sebi ženu i vidim: ljepšu i bolju od ove neću naći.

Ali u ponoć Pepeljuga pobjegne u kočiju, koja je odveze velikom brzinom kao što ju je i dovezla. Vrativši se kući, Pepeljuga je otišla do stabalca na majčinu grobu i rekla:

Spusti, stabalce, granu
i uzmi natrag haljinu!

Zatim je otišla u kuću spavati.

Sutradan upita sestre:

— Da li vam je bilo lijepo na plesu?

— Nije — odgovore one zlovoljno. — Došla je neka nepoznata kraljevna s kojom je kraljević cijelo vrijeme plesao.

I trećeg dana ponovilo se isto. Pepeljuga je spremala zle sestre za ples, a one su joj opet dale da prebire leću. No pojaviše se dva goluba i začas prebraše leću.

Pepeljuga otrči do stabalca i strese ga. Ovaj put je dobila zlatnu haljinu sa zlatnim cipelicama. Odjenula se u zlato i zasjala kao sunce u podne. Te večeri kočiju je vuklo šest vranaca nakićenih perjem, a sluge bijahu odjeveni u crvenu i zlatnu svilu.

Kraljević je ispred dvorca nestrpljivo čekao. Kad je uveo Pepeljugu u dvoranu, svi su se još više nego jučer divili njenoj ljepoti, a pakosne su sestre stajale u kutu zelene od zavisti.

Pepeljuga je veselo plesala s kraljevićem sve do ponoći. Tek kada je sat počeo otkucavati, preplašila se i brzo potrčala niza stube. Trčeći niz stube izgubila je cipelicu. Više nije imala vremena vratiti se po nju. Kad je sat otkucao dvanaesti put, kočija i konji nestadoše, a ona se je našla na cesti u svojoj staroj haljini.

Kraljević je potrčao za njom i našao samo zlatnu cipelicu koju je ona izgubila. Njegova ljepotica je nestala. Stražari su tvrdili da nisu vidjeli nikakvu kraljevnu nego samo neku djevojčicu u poderanoj haljini.

Pepeljuga se vratila kući i brzo legla u pepeo. Uskoro su stigle sestre zovući je:

— Diži se, Pepeljugo, i posvijetli nam!

Dok im je osvetljavala put, Pepeljuga je čula kako sestre pričaju o lijepoj neznanki s kojom

je kraljević cijelu večer plesao, a kad je ona otišla, on nije htio ni sa kojom drugom plesati.

Kraljević je bio sretan što se domogao cipelice. Vjerovao je da će pomoću nje naći svoju izabranicu. Zato je objavio da će uzeti za ženu onu djevojku kojoj bude pristajala zlatna cipelica.

Ali svima je bila premala! I da je bila dvostruko veća, neke ne bi u nju uspjele ugurati nogu.

Napokon je došao red na Pepeljugine sestre da pokušaju obuti cipelicu. Mislile su da će im to lako uspjeti.

Starija kćerka je pokušala obuti cipelicu, prste je uspjela ugurati u nju ali je peta ostala vani. Stala je pred kraljevića, i kad je on pomislio da joj cipelica pristaje, poveo ju je prema kočiji.

No čim su stigli do vrata, sa njih su zapjevala dva goluba:

Gu-gu-gu, gu-gu-gu . . .
Pogledaj bolje cipelu!
Nisi našao pravu nevjestu!

Kraljević se sagne i pogleda cipelicu. Uvidje da je prevaren i odvede natrag djevojku. Njena sestra tada reče:

— Dajte da ja pokušam obuti cipelicu. Meni će pristajati. Kako joj je noga bila prevelika, stisla je zube i gurala nogu u cipelicu.

Stala je s cipelicom na nozi pred kraljevića pa je on pomislio da je ova prava. Samo što su stigli do vrata, opet zaguču golubovi:

— Gu-gu-gu, gu-gu-gu . . .
Pogledaj bolje cipelu!
Nisi našao pravu nevjestu!

Kraljević bolje pogleda i vidi da ga je i ova htjela prevariti. Odmah je vrati natrag i reče njenoj majci:

— Ni ta nije prava. Ima li još koja djevojka u kući?

— Nema — slaže ona.

A golubovi zaguču:

Gu-gu, gu-gu,
Pepeljuga je tu.

— Tko je Pepeljuga? — upita kraljević.

— Neka sirota koja spava u prašini i pepelu kraj ognjišta — preko volje odgovori Pepeljugina maćeha.

— Dovedite je! — odlučno zapovijedi kraljević.

Kad su je pozvali, Pepeljuga brzo umije lice i opere ruke. Ušavši u sobu poklonila se, i kraljević joj nije vidio lice. Samo joj je pružio cipelicu govoreći:

— I ti, djevojko, imaš pravo pokušati obuti cipelicu. Ako ti cipelica pristaje, bit ćeš moja žena.

Pepeljuga izuje tešku klompu s lijeve noge i lako obuje cipelicu kao da je rađena po njenoj nozi. Uspravila se, i tada joj kraljević ugleda lice. Prepozna u njoj svoju lijepu plesačicu te radosno objavi:

— Ovo je djevojka s kojom sam plesao.

Pepeljugina maćeha i njene zle kćeri problijediše od zavisti, a kraljević na rukama odnese Pepeljugu u svoju kočiju.

Kad je kraljević s Pepeljugom odlazio bijeli su golubovi zagukali:

Gu-gu-gu, gu-gu-gu . . .
Napokon si našao
pravu nevjestu!

GRIMM: PEPELJUGA
Priredila: Nada Iveljić
Ilustrirala: Danica Rusjan
Nakladnik: "Naša Djeca" d.d. za nakladničku djelatnost, Zagreb
Za Nakladnika: Drago Kozina
Tisak: Tiskara "KAČIĆ" d.d., Šibenik, 1994.
Naklada: 3000
ISBN 953-171-090-2

Art. 335